

roetskogen

de la ^{ANDERS} Motte
rostskogen

Bokförlaget
Forum

Tidigare utgivning

Geim, 2010

Bubble, 2011

Buzz, 2012

MemoRandom, 2014

UltiMatum, 2015

Slutet på sommaren, 2016

Höstdåd, 2017

Vintereld, 2018

Väroffer, 2020

Döden går på visning (tillsammans med Måns Nilsson), 2021

Ett fynd att dö för (tillsammans med Måns Nilsson), 2022

Bortbyta, 2022

Glasmannen, 2023

Ett fall på Capri (tillsammans med Anette de la Motte), 2024

**Bokförlaget
Forum**

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm

www.forum.se

Copyright © Anders de la Motte 2024

Enligt avtal med Salomonsson Agency

Omslag: Maria Sundberg/Art By Sundberg

Omslagsfoto: Adobe Stock & Midjourney

Tryckt hos ScandBook EU, 2024

Första tryckningen

ISBN 978-91-37-15565-4

Hösten 1973

De två daglönarna hade ställt upp traktorn mellan ett par grannstammar. Låtit motorn vara igång, för att få hjälp av strålkastarna mot det täta mörkret.

Männen muttrade för sig själva. De svor över regnet och blåsten, över den motsträviga torven under deras spadar. Men mest av allt svor de över Sigurd Offerlund, som tvingat ut dem hit när de vid det här laget borde ha suttit vid middagsbordet i den varma baracken, hemma på gården.

Fast ingen av dem vågade klaga högt. Inte ens för varandra.

Sigurd Offerlund var en hård man, en våldsam man, och allt som krävdes för att väcka hans vrede var ett förfluet ord.

Och att få sparken var långt ifrån det värsta som kunde hända härute i vildmarken.

Går du dit ut så var på din vakt, som den gamla ramsan började.

Det viskades historier på gården. Om människor som kommit på kant med Sigurd och försvunnit, utan ett spår.

Därför fann de sig tyst i sina order. Slet med spadarna och järnen i torvdiket, trots att brytningssäsongen egentligen var över.

Så här års arbetade de vanligen i den enorma ladan, som visserligen var mörk och fuktig, men åtminstone erbjöd skydd mot det ogästvänliga vädret. Fast tidigare under dagen hade den gamla torvrivaren gått sönder igen. Den gjorde det allt oftare nu för tiden. Som om den försökte förklara att torvens tid var förbi.

Men Sigurd var inte typen som accepterade den sortens förmaningar. Han fick ett utbrott, anklagade daglönarna för att ha saboterat maskinen med flit, så att de kunde lata sig. Körde så ut dem i kylan med hugg och slag och tvingade ner dem i torvdiket. Inte för att han behövde, utan för att han kunde.

Eftersom ingen satte sig upp mot Sigurd Offerlund.

Den ene daglönarens spade stötte emot något hårt. Stenar var ovanliga i myrmarken så han tog fram en ficklampa ur fickan på regnrocken för att titta närmare.

Något skymtade i botten av diket, till hälften dolt av ett torvblock. Runda former som inte hörde hemma i mossen. Männen hjälptes åt att klyva och sedan lyfta undan blocket innan de tände lampan igen.

Ljuset avslöjade konturerna av ett ansikte.

Synen fick männen att rygga tillbaka. De släppte spadarna och kravlade sig snabbt upp ur diket. Tittade oroligt på varandra med regnet strilande över bleka ansikten.

De hade grävt fram något ur skogen, så mycket stod klart.

Men inte en av Sigurds mörka hemligheter. Det här var något annat, något uråldrigt, vars vila de inte borde ha stört. Trots att han inte var religiös, gjorde den ene av männen korstecknet.

”Ska vi täcka igen diket?” sa han. ”Jobba vidare där borta i stället.”

Han pekade ut i mörkret.

Den andre mannen nickade, var just på väg att sträcka sig efter spaden då en röst trängde igenom ljudet av vinden.

”Står ni och latar er, era jävlar?”

Det var Sigurd Offerlund och hans söner Ragnar och Arvid, i långa regnrockar och med ficklampor i händerna.

Ansiktena hårda och ovänliga. Blickarna fyllda av anklagelser.

Den ene daglönaren pekade ner i diket.

”Vi har stött på något. En döing, tror vi. Som legat här länge.”

”Jävligt länge”, sköt den andre in.

”Åh fan! Får jag se!”

Ragnar, den äldste sonen, hoppade vigt ner i diket. Han hade knappt blivit myndig, men ändå var han redan lika lång som sin far. Dessutom hade han ärvt Sigurds slughet.

Stövlarna klafsade mot den blöta torven medan Ragnar undersökte fyndet närmare med sin ficklampa. Regnet ritade långa streck i ljusstrålen.

”Det är en kvinna”, konstaterade han. ”Skinnet har hon kvar, och håret också. Det lilla man ser av kläderna verkar gammalt.”

Den yngste sonen, Arvid, harklade sig. Han var vanligen tystare än sin bror, och inte lika klipsk. Men trots att han fortfarande bara var en pojke, låg det något obehagligt över honom.

”Det kan vara ett mosslik”, sa han. ”Vi fick se diabilder från Danmark i skolan. Mossen bevarar dem med hår och skinn och allt.”

”Jo, jag har hört talas om dem”, sa hans far tankfullt. ”Är de värda pengar?”

Arvid ryckte på axlarna.

”Danskarna har i alla fall sina på museum. Folk betalar inträde för att se dem.”

”Inträde, säger du...”

Sigurd smackade ett par gånger med tungan som om han tänkte efter.

”Ni två”, sa han till de båda daglönarna. ”Gräv fram henne. Men var försiktiga. Inga spadar. Vi vill ha henne så hel som möjligt.”

Männen klev tillbaka ner i diket och knäböjde intill huvudet. Det tillhörde mycket riktigt en kvinna. Huden i ansiktet hade förvandlats till svart läder av mossen, men hennes anletsdrag var fortfarande tydliga. Ögonen var slutna, nästan som om hon sov.

”Nå, vad fan väntar ni på?” hojtade Sigurd från kanten av hålet. ”Gräv fram resten av henne.”

De båda daglönarna började försiktigt att gräva med händerna. Bände loss torva efter torva för att frilägga kvinnokroppen.

Hon var liten till växten, klädedräkten grå med ett metall-

spänne på bröstet. En symbol av något slag. Men det var inte spännet som främst drog till sig männens uppmärksamhet.

”Ser du?” Den ene av männen pekade mot flickans hals där ett kraftigt jack löpte från öra till öra. ”Tror du det var spaden?”

Den andre mannen skakade på huvudet.

”Näe. Jag grävde aldrig så djupt. Någon har skurit halsen av henne. Och titta där.”

Kvinnans svartnade händer låg korsade över bröstet. På ena handen saknades ett finger. Mellan händerna stack ett föremål fram. Toppen av vad som måste vara en träpåle som stuckits rakt igenom kvinnans bröst.

Männen tittade oroligt på varandra.

”Vad fan väntar ni två oduglingar på?” fräste Sigurd. ”Se till att få upp henne.”

Den ene daglönaren vände sig mot sin arbetsgivare, medan han repade mod.

”De har pålat fast henne i mossen för att hon inte ska gå igen”, sa han lågt. ”Det är nog klokast att låta henne ligga.”

”Låta henne ligga?” sa Sigurd. ”Hon är ju för fan värd pengar.”

”Jo, men...” Daglönarna sneglade på varandra. ”Man ska inte väcka skogens osaliga. Det kan vara farligt.”

Sigurd fnös så högt att det hördes över vinden och regnet.

”Jävla kärringar! Flytta på er!”

Han klev ner i torvdiket, schasade undan daglönarna innan han satte sig på huk intill kvinnokroppen och kände på träpålen.

”Hjälp till här, pojkar”, sa han åt sönerna. ”Jag drar i pålen så lyfter ni upp hennes axlar. Försiktigt så att hon inte går sönder, hör ni det?”

Sigurd fattade tag kring träpålen med båda händerna.

”Då så. Ett, två och tre!”

Han drog i pålen med all sin kraft, samtidigt som hans söner lyfte mossliket från marken. Ett svagt knakande hördes, men pålen rörde sig knappt.

”Vi försöker igen”, sa Sigurd sammanbitet. ”Ett, två och tre ...”
Pålen lät sig fortfarande inte rubbas.

Sigurd strök regnvatten och svett ur pannan. Ansiktet hade blivit rött och svullet.

Utan förvarning tilltog regnet ytterligare. Blev med hjälp av vinden till en vägg av piskande vatten. Som om naturen själv försökte förhindra vad som pågick. Daglönarna sneglade på varandra igen och den ene av dem spottade tyst tre gånger över axeln, en gest hans mormor lärt honom för att avvärja olycka.

”Ta nu i för helvete, pojkar. Vi har inte hela natten på oss.”

Sigurd Offerlund gjorde ett tredje försök. Den kraftige mannen tog spjörn med båda fötterna på vardera sidan av den lilla kvinnokroppen och drog med all sin kraft i träpålen, medan sönerna återigen försökte lyfta likets överkropp.

”Nu kommer hon ...”

Pålen lossnade plötsligt och fick Sigurd att falla baklänges i diket så att regnvatten och lera stänkte kring honom.

De båda daglönarna tog ett par steg framåt för att se bättre. Ragnar och Arvid höll kvinnan mellan sig. Hade rest henne några grader så det såg ut som om de höll henne i famnen.

Det var tyst i flera sekunder medan alla stirrade på mossliket. Hennes läderartade ansikte var fridfullt, snudd på vackert.

Men det fanns ett annat uttryck där också. Något som blev allt tydligare nu när regnet spolade bort smutsen och leran.

”Fy fan”, mumlade den ene daglönaren.

I samma ögonblick fick han syn på Sigurd Offerlund. Den store mannen låg fortfarande på rygg i diket. Ansiktet var blått, munnen öppen, blicken sloknad och tom.

Sigurd höll händerna tryckta mot kroppen, som om han instinktivt försökt värja sig mot en överrumplande bröstsmärta. I dem kramade han fortfarande träpålen.

”Far!” vrålade Ragnar, medan han kravlade sig bort till Sigurd. Arvid däremot blev sittande kvar med mossliket i famnen, medan han försökte förstå vad det var som hände.

Men de båda daglönarna visste redan. De stirrade på sin döde arbetsgivare, sedan på varandra. Så till sist på mosslikets läderansikte, som nu blivit blankt av regnet.

Korsade sig därefter båda två, nästan samtidigt.

I många år efteråt – närhelst de återberättade historien om fyndet av Gråflickan – skulle de svära på att hon log.

Gråflickan

Rostskogen är uråldrig. I dess ungdom bestod den av vackra lövträd och blanka små sjöar. En ljus plats, full av liv. Men barrträden kom vandrande norrifrån och med dem skuggorna och mörkret. På marken växte sig vitmossan allt tätare. Bildade lager på lager av tung, fuktig vävnad som kvävde de små sjöarna och förvandlade de en gång så ljusa skogarna till dystra högmossar.

Allting här sjunker långsamt.

Träd, djur och människor – alla försvinner de ner till sist, i den mjuka marken för att aldrig synas till igen.

Åtminstone är det vad man tror.

Men Rostskogen glömmar aldrig. Den lindar sina hemligheter i trådiga svepningar och balsamerar dem i marksyror medan den bidar sin tid. Och ibland, under nätter då hornugglan ropar sin klagosång och vinden blåser från norr, gläntar skogen på sitt fuktiga inre.

Det var en sådan natt, för längesedan, som hon blev återfunnen. Hårdhänt framgrävd ur torven av män med valkiga händer och bistra ansikten.

Och precis som förr hade hon döden som följeslagare.

För blod ska med blod sonas. Sådan är skogens vilja. Då som nu.
Hon är Gråflickan.

I tusen år har hon vakat.

Väntat.

Här.

I Rostskogen.

Söndag

Lova

”Tyst!” Filip håller upp handen. ”Hör du, Lova?”

Dottie gnyr svagt, klipper med öronen och ser sig oroligt omkring. Lova förstår hundens reaktion. Ljudet som ekar över skogen är ett mellanting mellan klagorop och rosslande andetag.

”Vad är det där?” frågar hon nervöst.

”En hornuggla!” säger Filip. ”Se om du kan spela in.”

Lova sätter igång inspelningsprogrammet på sin mobil. De står tysta en stund medan ugglan fortsätter att ropa någonstans ute i halvmörkret. Mätaren på skärmen rör sig i takt med ljudet.

Dottie gnyr svagt igen, sneglar upp på Lova.

Det är tidig juni, och trots att klockan närmar sig nio på kvällen har solen ännu inte gått ner. Men inne bland träden växer sig skuggorna allt tätare. Prognosen har varnat för åska framåt natten, så de har packat ner skaljackor i ryggsäckarna.

Skogsvägen de följer är smal, knappt mer än två hjulspår i marken. Björnbärssnår och björksly tränger sig in från sidorna. Varvas här och där med äldre lövträd och granar. Fallna stammar och spretiga rotvältor antyder att marken är opålitlig.

Och så är det något med färgerna som inte stämmer, tänker Lova. Grästuvorna, ormbunkarna, bladen på träden, som allihop borde vara försommargröna, är blekta och matta. Som om naturens vanliga spektrum inte gäller här.

Ugglaropen tystnar tvärt.

Lova stänger av inspelningen och kastar samtidigt en blick

över axeln. De har följt skogsvägen en bra bit och bommen där de ställt bilen är sedan länge försvunnen utom synhåll. Hur långt är det dit? En kilometer, minst. Mycket längre innan man är tillbaka i bebyggda trakter.

De har varit på kusliga brottsplatser tidigare. Ställen där det hänt fruktansvärda saker. Men ingen av de platserna har legat så här långt ut i ingenstans.

Dottie är orolig, hon också. Hunden ser sig vaksamt omkring med de stora corgi-örönen resta, och slickar sig nervöst om nosen. Dottie är lydig och skulle egentligen kunna gå lös, men i de här skogarna finns det varg.

Filip säger att hon överdriver. Vargar är skygga, de går inte i närheten av två fullvuxna människor. Fast det finns gott om berättelser på nätet som motsäger honom.

Kanske är det tanken på varg som gör Lova illa till mods. Men hon är inte helt säker på den saken. Om ryktena är sanna gömmer skogen ännu farligare varelser än vargar.

”Kolla!” säger Filip och pekar in bland snåren.

Ett gammalt bilvrak står gömt därinne, delvis täckt av mossa och sly. En björkstam har växt rakt igenom bakluckan.

”Den där går knappast igenom besiktningen”, skrattar han. ”Naturens hämnd, eller vad säger du?”

Lova betraktar det fastnaglade bilvraket. Vindrutan saknas, grillen också, och strålkastarhusen gapar tomma. Det påminner Lova om en dödsballe.

Filip märker inte hennes oro. Han filmar med sin mobilkamera och är på ett strålande humör. Men Dottie är fortfarande vaksam. Lyfter nosen och vädrar i den svaga vinden.

Efter hand som de går blir fler bilvrak synliga inne bland träden. Enstaka först, sedan fler. Tiotal, kanske till och med närmare hundra stycken. Några har sjunkit så djupt ner i undervegetationen att bara tak eller flyglar sticker upp.

”Wow, kolla på den där!” Filip kliver ut i väggen i riktning mot ett av vraken.

Lova följer efter men stannar efter bara några steg. Marken känns underlig, både fast och mjuk på samma gång. Ytskiktet är snustorrt, växtligheten halvdöd. Men i sänkorna mellan tuvorna syns ändå små vattenpölar, så brunröda och oljiga att de liknar flytande rost.

”Ta en bild!”

Filip har ställt sig framför vraket efter en amerikansk raggarbil som en gång varit blå. Det mesta av lacken är sedan länge bortslipat av elementen, och på sina ställen har mossan klättrat hela vägen upp till fönstren. Förfallet är både vackert och spöklikt på samma gång. Lova tar några snabba bilder med telefonen.

Hornugglan ropar på nytt. Ljudet låter annorlunda än tidigare. Ängsligare, mer påstridigt.

Först nu märker Lova att det inte hörs några andra fågelläten. Inte ett enda.

Hon tänker på historierna på nätet igen. Det är omöjligt att låta bli.

”Ska vi fortsätta?” frågar Filip. ”Det blir snart mörkt.”

Deras Youtubekanal har några år på nacken. Till en början fokuserade de bara på urban exploration: nedlagda fabriker, övergivna hus, källare och tunnlar. Tips och trix för att hitta bra urbexplatser och få ut det mesta av upplevelserna. De hade kanske några hundra visningar i veckan. Mest kompisar.

Men för ett tag sedan fick Filip en ny idé. De skulle börja leta upp övergivna platser där det skett mordfall och filma när de berättar om mordet på plats. *True crime möter urbex*, som han brukar beskriva det. En strålande idé, det måste hon medge. Den har gjort deras kanal till något unikt. Numera har de tiotusentals visningar på varje avsnitt och har faktiskt börjat tjäna lite pengar. Filip pratar redan om att gå ner till halvtid på sitt vanliga jobb. Och kanske kommer kvällens avsnitt att bli deras riktigt stora lyft?

Grusvägen slutar vid en vändplan som snären är på god väg att återerövra. Marken är högre här, skogen äldre.

En mörk byggnad trycker inne bland träden.

”Där är torvfabriken.” Filip tar fram kompassen. ”Diket där de grävde fram Gråflickan 1973 ligger ungefär trehundra meter ditåt”, visar han med ena handen. ”Och familjen Offerlunds gård är en dryg kilometer åt det hållet.”

Filip pekar i andra riktningen, mot ett spretigt, dött träd. På en av de kala grenarna högst upp syns en mörk skugga.

”Ser du hornugglan?”

Lova skuggar ögonen, trots att det inte behövs i det allt svagare skymningsljuset. Ugglan är brungrå, ansiktet vitt, tofsarna på huvudet vaksamt resta. Fågeln stirrar stint på henne medan de närmar sig, breder sedan långsamt ut vingarna.

”Den ser nästan ut som om den vill hindra oss från att gå längre”, säger hon lågt.

Filip skrattar till och härmar ugglans rörelse.

”*Vänd om, vänd om*”, säger han överdrivet dramatiskt. ”*Akta er för Rostskogen.*”

Lova tycker inte att han är rolig. En insekt kilar över hennes nacke, och hon slår irriterat efter den. Då hon flyttar tillbaka blicken till det döda trädet är ugglan borta, försvunnen utan ett ljud.

”Då ska vi se om nyckeln passar.”

Filip börjar gå mot torvfabriken och Lova har inget annat val än att följa efter.

För bara någon vecka sedan dök det upp ett brev i deras brevlåda. Det innehöll en rostfläckad nyckel och en lapp med några gps-koordinater, ett datum och en enda handskrivna mening.

Den här kvällen sover vargarna.

Så fort de knappade in koordinaterna och gps-kartan dök upp på skärmen, förstod hon och Filip vilket fall det gällde.

Gråflickemordet.

De har velat göra ett avsnitt om fallet länge, men enligt alla urbexforum är mordplatsen, den nedlagda torvfabriken, omöjlig att ta sig in i. Och familjen Offerlund, som äger både

fabriken och bilkyrkogården som omger den, uppskattar inte inkräktare. Nätforumen har gott om berättelser från urbexare som blivit hotade, bortjagade och fått sina bilar sönderslagna. Dessutom cirkulerar det rykten om betydligt värre saker än så.

Rostskogen har sina egna lagar, som någon skrev. Folk har försvunnit därute i hundratals år, och det går en mördare lös i skogarna. Man gör säkrast i att hålla sig därifrån.

Fast nu har hon och Filip både en nyckel och ett tidsfönster då bilkyrkogården och torvfabriken ska vara obebakade. En chans att skapa unikt content. Om nu brevskrivaren går att lita på, det vill säga.

Fram tills i morse var det inget hon ens funderat över. Men hon har sovit dåligt, vaknat med en krypande känsla i kroppen.

Lova ser sig om igen. Kanske tittar hon efter hornugglan, kanske efter något annat. Något som iakttar dem från skuggorna. Ett rovdjur som väntar på rätt tillfälle. Eller en mördare ...

Insekten är tillbaka. Kilar med kalla små ben längs hennes nacke, men hon kommer fortfarande inte åt den.

Terrängen framför torvfabriken är fylld av bilvrak: skelettet av en gammal buss, en lastbil utan flak, mängder av halvt begravda personbilar i olika stadier av förfall. Alltihop trängs med högar av motordelar så sönderrostade att de inte längre går att identifiera.

Efter ett par minuters kryssande mellan skrothögar når de fram till själva fabriken.

”Imponerande, eller hur?” säger Filip.

Lova har sett bilder av byggnaden på nätet, ändå är hon överväldigad av dess storlek. Torvfabriken är i själva verket en enorm, fönsterlös trälada, hundra meter lång och säkert tjugo bred. Det brutna taket sträcker sig åtminstone tio meter upp bland de höga trädkronorna.

”Visst får man lite vikingahallsvibbar?”

Filip pekar mot ett djurkranium med hornkrona som hänger alldeles under taknocken. Kraniet är lappat med rostiga

metallbitar, som ger ett groteskt intryck mot det gulnade skallbenet.

”Älg”, fortsätter han. ”Spikades säkert upp långt innan du och jag föddes. Jag kan inte bestämma mig för om jag tycker det är coolt eller obehagligt.”

”Definitivt obehagligt”, säger Lova med eftertryck.

Hon filmar den vanställda älgskallen och sveper sedan vidare med kameran längs fasaden. De grova plankorna är grånade av ålder, men det syns inga hål eller tecken på skadegörelse.

”Väggarna ser förvånansvärt hela ut för att vara över åttio år gamla”, säger Lova. ”Taket också.”

”Plankorna är av rejält kärnvirke och trädskronorna skyddar från solen”, konstaterar Filip. ”Plus att familjen Offerlund jagar bort alla inkräktare.”

Dubbelporten mitt på långsidan är blockerad av två grova, korsade stålbalkar och ett stort gammalt hänglås.

Filip har redan nyckeln i handen, men hon hejdar honom. Obehaget från tidigare är nästan försvunnet, ersatt med spänd upphetsning.

”Vänta! Vi filmar när du testar låset. Det blir mer spännande.”

”Genialt, älskling!”

Lova säger åt Dottie att lägga sig och slår på mobilkameran. Ljuset är på gränsen till för svagt, men grynigheten adderar bara till dramatiken. Filip placerar sig med porten bakom ryggen. Lova sätter igång inspelningen och signalerar åt honom att börja.

”Vi befinner oss djupt inne i gränstrakterna mellan Skåne och Småland”, börjar han. ”I en enorm högmossa som lokalbefolkningen kallar för Rostskogen. Namnet har den fått av den järnhaltiga berggrund som färgar av sig på marken och vattnet.”

Han pausar precis lagom länge. Som alltid imponeras Lova av hur fort han växlar till sin programledarpersonlighet. Egentligen tycker hon kanske att han är väl dramatisk, men publiken älskar honom.

”Rostskogen har varit bebodd sedan järnåldern”, fortsätter

Filip. ”Det finns gott om historiska fynd som antyder att den genom århundradena varit skådeplats för en mängd olika mörka gärningar och hedniska riter. Riter som har en förbindelse med en betydligt mer nutida illgärning och som vi snart ska komma till.”

Han pausar på nytt.

”Under kriget och långt fram på sjuttioalet bröt man torv i Rostskogen, och det är utanför en gammal torvfabrik från den perioden som vi nu befinner oss.”

Han lägger handen på träporten och byter till ett mer ödesmättat tonfall.

”Det var inne i den här övergivna byggnaden som man i november 2013 gjorde en fasansfull upptäckt. Kroppen av en ung vacker kvinna, mördad och lemlästad på det mest bestialiska sätt.”

Filip skruvar upp dramatiken.

”På mordplatsen hittade polisen märkliga spår. Spår som förde tankarna till ett människooffer från vikingatiden som tidigare hittats i trakten. Ett mosslik som kallas för Gråflickan.”

Han rätar på sig, tittar allvarligt in i kameran.

”Mitt namn är Filip Sahlberg och ni tittar på Mystiska mordplatser. Det här är Gråflickemordet.”

Han behåller blicken fäst vid kameran tills Lova stänger av inspelningen.

”Perfekt”, säger hon. ”Vi fortsätter direkt med nyckeln. Tala om varifrån du fått den innan vi provar den i låset.”

Filip håller upp nyckeln i bild.

”Vi har fått en nyckel till torvladan av en anonym brevskrivare”, säger han. ”Avsändaren hävdade att i kväll var enda chansen att ta sig in. Nu återstår det att se om tipset var äkta.”

Han vänder sig om och börjar plocka med hänglåset.

Lovas hjärta bultar allt hårdare.

Filip försöker vrida på nyckeln, men inget händer. Han vickar runt några gånger i låset och drar sedan ut nyckeln igen.

”Fan”, säger han. ”Det går inte upp.”

Lova stänger av kameran. Ett dovt muller hörs på avstånd, följt av en vindstöt som rasslar genom trädkronorna. Dottie gnyr till. Hon tycker inte om åska.

Lova kränger av sig ryggsäcken, öppnar ett av sidofacken och tar fram en flaska låsspray.

”Här! Testa igen.”

Filip skiner upp.

”Älskling, du är en klippa.”

Han puffar sprayen i låset, vickar sedan på nyckeln igen.

”Den rör sig!” utropar han. ”Fort, på med kameran!”

Lova filmar honom medan han lirkar upp hänglåset.

”Vår hemliga följare höll sitt löfte. Nyckeln passade!” jublar Filip.

Han lyfter bort de tunga stålbalkarna och börjar dra i porten. Lova backar för att få med allt i bild. De gamla gångjärnen gnisslar olycksbådande då porten långsamt svänger upp.

De stannar till innanför porten. Dottie höjer nosen och snusar högljutt. Luften i torvfabriken är fuktig, luktar kallare, olja, järn och något annat som Lova inte kan sätta fingret på.

Något urgammalt och obehagligt.

Här och var, genom glipor i brädväggarna och taket, sipprar små strålar av grått skymningsljus in. I övrigt härskar mörkret.

Filip tänder sin ficklampa.

”Wow.”

Insidan på torvlanden påminner om en katedral. Det höga taket bärs upp av rader med grova träpelare längs byggnadens långsidor. Kortsidorna är så långt borta att ficklampskäglan knappt når dit.

Här och där på väggarna hänger fler förvridna djurkranier och hornkronor, lappade och lagade med rostig metall. Hjort, rådjur och ytterligare någon älg som alla stirrar ner på dem med tomma ögonhålor.

”Fy fan”, viskar Lova för sig själv.

I mitten av ladan står en enorm maskin, två våningar hög med stora kuggjul och pistonger samlade kring vad som ser ut som en gapande mun full av vassa, otäcka metalltänder, mellan vilka det fortfarande dinglar torvtrådar.

”Torvrivaren”, säger Filip. ”Fabrikens hjärta. Nu ska vi se ...”

Han sveper runt med ficklampan som om han försöker orientera sig.

”Pelaren där Elena hittades måste vara där borta. Den fjärde från norra kortsidan.”

Han travar iväg med lampan men Lova står kvar i mörkret med bara ljuset från telefonskärmen för att orientera sig.

Obehaget från tidigare hinner i kapp henne.

Det är något med den här mörka, fuktiga platsen som ger henne kalla kårar. Bilvraken, hornugglan. De onaturliga, stirrande djurkranierna. Färgerna som inte stämmer.

Och en mördare som går lös i skogarna ...

Insektsbenen kryper över nacken på henne igen och den här gången får hennes fingrar tag i något. Ett hårt kryp sprattlar i hennes kupade hand. Hennes första impuls är att äcklad vifta bort det. I stället håller hon upp handen och lyser på insekten med telefonen.

Det är en skalbagge, kanske två-tre centimeter lång med rostbruna tvärband över den svarta ryggen. Antennerna rör sig mot hennes hud som om skalbaggen utforskar hennes doft. Tar reda på vad hon är för varelse och vad hon gör här.

Dottie gnyr oroligt och petar med tassens på Lovas ben.

Plötsligt drabbas hon av en nästan överväldigande känsla av att vilja fly härifrån. Lämna torvfabriken, låsa porten bakom dem och med raska steg återvända till deras bil, utan att se sig om. Lägga så mycket avstånd mellan sig själv och Rostskogen som bara möjligt och aldrig mer fundera på Gråflickemordet.

”Kom, Lova, här är det!” Filips röst låter upphetsad.

Hon samlar sig snabbt. Viftar ut skalbaggen i mörkret och går mot ficklampsljuset.

Åskan mullrar närmare, regnet smattrar svagt mot taket.

”Titta, precis här var det hon satt! Ser du blodet?”

Filip lyser på en av de grova träpelarna.

Träet är grått och sprucket, men några mörka fläckar går ändå tydligt att uppfatta.

”Och kolla där!”

Han höjer ficklampan.

Högre upp är något inristat i pelaren.

Två grovhuggna, spetsiga R med ryggarna mot varandra.

”Bindrunan”, viskar Filip. ”Och jacket efter mordvapnet. Vi måste filma det här, nu på en gång!”

De arbetar beslutsamt. Riggat upp extralamporna och de andra sakerna de burit med sig i ryggsäckarna, hänger på Filip en mikrofon och testat olika bildvinklar.

Dottie har motvilligt lagt sig på marken, med blicken klistrad vid utgången. Regnet ljuder allt högre mot taket medan åskan rullar över trätopparna.

”Redo?” frågar hon.

Filip nickar. Han ser ovanligt sammanbiten ut.

”Då kör vi!”

”Kära publik. Vi befinner vi oss alltså nu på den plats där tjugonioåriga Elena Resare hittades mördad i slutet av november 2013.”

Han lägger handen på pelaren.

”Elena satt med ryggen mot den här pelaren. Hennes hals var avskuren från öra till öra. Träet är, som ni ser, tio år senare fortfarande fläckt av hennes blod.”

Lova zoomar in på fläckarna.

”Man kan bara föreställa sig fasan som Elena måste ha upplevt under sina sista ögonblick. Att sluta sitt liv på den här mörka, dystra platsen.”

Filip pausar några sekunder mitt i en allvarlig min.

”På pelaren, ovanför den döda, fanns den här symbolen, ristad med samma kniv som användes för att mörda stackars

Elena. Kniven satt kvar, inhuggen i pelaren. Ni kan se jacket här.”

Hon följer hans hand med kameran, upp till inristningen och jacket efter mordvapnet.

”Inristningen som mördaren lämnat efter sig är en bindruna, en uråldrig symbol som sägs ha magiska egenskaper. Och inte nog med det.”

Han pausar dramatiskt, visar sedan på sin egen hand.

”Elenas vänstra ringfinger var avkapad. Trots en omfattande polisutredning har fingret aldrig hittats. Inte heller Elenas make Björn Resare som försvann samma natt, och vars fingeravtryck fanns på mordvapnet. Ryktet säger att han mördade henne av svartsjuka, men ingen vet säkert. Trots en internationell efterlysning är mördaren efter ett decennium fortfarande på fri fot. Många hävdar att han gömmer sig någonstans djupt härinne i Rostskogen, där rättvisan inte når honom.”

Filip gör en gest ut i mörkret.

”Och som om inte de förfärliga omständigheterna är tillräckligt. Bindrunan, mordmetoden och det saknade fingret förekommer allihop hos ett mosslik från vikingatiden som grävdes fram bara några hundra meter härifrån på tidigt sjuttital.”

Han sänker röstläget en helton.

”En ung kvinna som kommit att kallas Gråflickan. Hon och Elena delar alltså samma fasansfulla öde. Mördade, stympade och kanske till och med offrade till makterna som härskar över Rostskogen.”

Filip stannar upp. Lova är så inne i hans berättelse att det dröjer flera sekunder innan hon inser att han vill pausa.

”Snyggt”, säger hon. ”Vi tar en till från en annan vinkel så korsklipper jag.”

Regnet slår häftigt mot taket nu. Här och där letar det sig ner i fabriken och plaskar mot golvet.

Då Lova flyttar den ena lampan upptäcker hon hur en ny brunstrimmig skalbagge kryper över glaset. Eller är det kanske

samma? Hon vrider undan lampan för att skaka bort den. Ljuset får skalbaggens skugga att avteckna sig mot ena träväggen, som ett enormt urtidsmonster.

”Vänta, får jag se”, säger Filip.

Han tar lampan och synar skalbaggen noga.

”En skogsdödgrävare”, konstaterar han. ”Ur släktet likbaggar.”

”Mm.”

Lova stirrar på insektsbenen som nyss sprungit över hennes nacke. En likbagge.

”Den här är ovanligt stor, den måste ha ätit bra”, säger Filip och släcker lampan.

Ett par sekunder ser skogsdödgrävaren förvirrad ut. Så vecklar den långsamt ut flygvingarna som gömts under ryggskölden och försvinner surrande ut i mörkret.

En häftig åskknall får Lova att rycka till och sedan se sig om efter Dottie.

Men platsen som hunden legat på är tom.

”Dottie?”

Hon ropar och visslar, men inget händer.

”Kan hon ha smitit ut?” frågar Filip.

Lova lyser oroligt omkring sig med den andra kameralampan.

Borta vid den stora torvrivaren uppfattar hon en rörelse.

Hon småspringer dit och böjer sig ner. Till hennes lättnad ligger corgin där, hon har krupit in under maskinen.

”Dottie, kom hit!”

Men hunden lyder inte. Hon trycker sig mot marken och verkar helt paralyserad.

En ny åskknall ekar genom byggnaden.

”Dottie! Kom hit, gumman.”

Lova räcker över lampan till Filip och kryper försiktigt in under torvrivaren.

Maskinen luktar fränt av gammal olja och torv.

”Var försiktig. Det där är rena stelkrampsklustret.”

Filip lyser på de vassa, smutsiga maskindelarna kring henne.

Hon är nästan framme nu och försöker prata lugnande till hunden.

Men Dottie fortsätter att trycka sig mot marken. Hennes lilla kropp darrar okontrollerat.

Lova sträcker ut handen. Just som fingrarna nuddar vid Dotties halsband sätter sig hunden tvärt upp. Hon kastar tillbaka huvudet och ger ifrån sig ett långt tjut.

Lova ryggar tillbaka, hon har aldrig hört Dottie låta så.

I samma ögonblick som hunden tystnar hörs ett annat tjut utifrån skogen.

Ett vildare, mer djuriskt ylande som får håret att resa sig på Lovas armar.

Varg!

Hon vräker sig fram, slår huvudet i en utstickande metalldel så hårt att det nästan svartnar för ögonen. Trots det lyckas hon grabba tag i Dotties halsband och dra hunden till sig.

Lova kravlar sig ut, tar sig vinglande på fötter med hunden i famnen. Huvudet bultar.

Vargen därute ylar fortfarande.

”Den är räddare för oss än vi är för den”, får Filip ur sig, utan att låta övertygad.

I samma ögonblick hörs ett andra ylande som smälter ihop med det första. Två vargar, eller kanske ännu fler. En hel flock.

”Filip...” Ladan gungar till och Lova känner sig svagt illamående.

”Vi är säkra härinne”, säger Filip lite för fort. ”Men vi ska nog dra igen porten. Kom, lys åt mig!”

Han räcker över lampan och springer mot porten. Lova följer efter så fort hon förmår. Vargarna ylar igen, närmare nu. Som om de är alldeles utanför.

Regnet vräker ner därute. Filip greppar handtaget till porten och börjar dra den till sig, medan Lova håller lampan i ena handen och trycker Dottie mot sig med den andra.

Porten gör motstånd, gångjärnen gnisslar trögt.

En blix och en enorm åskknall får ladan att skaka till, och Filip att släppa handtaget.

"Fuck!" mumlar han. "Det där var nära!"

Lovas blick är fixerad vid dörröppningen.

I mörkret utanför tycker hon sig skimta en rörelse. Hjärtat hoppar över ett slag.

"Filip!" säger hon gällt.

Han greppar handtaget igen men innan han hinner få igen porten rycks den plötsligt ur händerna på honom.

Lova flämtar till.

I dörröppningen står en genomblöt kvinna i ljusa kläder.

Det långa röda håret är klistrat över ansiktet och döljer nästan helt hennes ansiktsdrag. Hon ser ut som ett spöke, eller en skogsande.

Filip blir så skrämnd att han snubblar baklänges och faller omkull.

Kvinnan tar ett steg mot honom. Först nu ser Lova att hennes kläder är täckta av rödbruna fläckar som liknar blod.

Lova försöker skrika, göra något. Men precis som Dottie är hon paralyserad av skräck.

Filip också. Han ligger kvar på rygg och stirrar på kvinnan som nu ställt sig över honom.

Vatten rinner från hennes långa hår och vidare längs hennes kropp.

Vargarna utanför ylar på nytt. Lova förmår fortfarande inte andas.

Så sträcker kvinnan långsamt ut handen mot Filip.

En ny blix lyser upp hela ladan och får tiden att för ett ögonblick stanna upp. Tillräckligt länge för att Lova ska se det fasansfulla föremålet i kvinnans handflata.

Ett avhugget finger.

Så brakar åskan till igen, med sådan styrka att Lova tappar lampan i marken. Den fladdrar till och slocknar sedan tvärt.